Թ. ՏԱՐԻ 2674 ԹՈՒԿԱՆ, ՀԱՅՈՑ 20 ՔԱՂՈՑ՝4385 28 ԴԵԿՏԵՄԲԵՐ 1892 21 ՃԻՄԱԶԻԼ ԱԽԸՐ 1310 ԵՐԿՈՒՇԱԲԹԻ

20 ՓԱՐԱ.

ՆԱՄԱԿ ԿԱՄ ՈՐ ԻՒՐ ԻՑԷ ԳՐՈՒԹԻՒՆ ՊԼՏՔ Է ՈՒՂՂԵԼ
ԱՌ ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԻՒՆ
ԱՐԵՒԵԼՔ ՕՐԱԳՐԻ
Գալաթիա, Կ. Պոլիս

درعلیه غدهطه سی‌ه‌زنی آروه اداره‌سنه

Direction du journal AREVELK
Galata, CONSTANTINOPLE

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԳԻՐ

Քաղաքական եւ Ազգային

20 ՓԱՐԱ.

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Կ. Պոլսոյ համար Տարեկան գնի համ. արժոյք		150
» » Վեցամսեայ » »		75
» » Երեամսեայ » »		40
Օսար երկիրներէ Տարեկան Ֆրանք		56
» » Վեցամսեայ »		28
Ընծիր թուղթի վրայ մասնաւոր տպագր. Տարեկան Օսմ. Ոսկի		2
Գաւառաց թղթատարի ծախսի միտիւմով Դրուշ		50

Խմբագրութեանս ուղղուած նամակ կամ այլ գրութիւն
ես չի տուիր։

Les annonces sont reçues
AUX BUREAUX DU JOURNAL

Կ. ՊՈԼԻՍ, ԴԵԿՏ. 28/9 ՅՈՒՆՈՒԱՐ

ԽՈՐՀՐԴԱԾՈՒԹԻՒՆՔ

ՉԻՆՃԻՒ—ՏԷՐԷ

Ընդ հովանեաւ Օգոստափառ Սուլթանին մեզ հայրենակից ժողովրդոց կրթութեան և զարգացման Յանքերուն վրայ մերթ ընդ մերթ ուշադրութիւն կը հրաւիրենք։ Քանիցս խօսած ենք մեր Թագուք հայրենակցաց գաղութական գործին տուած կարեւորութեան վրայ, կ'արժէ որ երբեմն յիշեցնենք նաեւ ինչ որ կ'ընեն Ն. Կ. վեհափառութեան յոյն հպատակները։ Առնք մեզմէ յառաջդէմ են շատ մը նկատմամբ, Պոլսոյ մէջ չորս կողմերնիս կը տեսնենք մեծամեծ չէնքեր զոր Ցոյնք բարերացուցած են իբրեւ հոյակապ տաճարներ կրթական գործին։ Բաղդատեցէք՝ չէնքի կողմէ՝ անոնց Ֆէների վարժարանն և մեր լաւագոյն վարժարանը՝ կեդրոնականը։ Բաղդատեցէք Զաբբիհոն իր գիմացը գտնուող մուրին հետ, որ Ֆիսուսի ծնած մուրն ալ չէ, այլ Նբեկեան վարժարանն է Բերայի զարգացեալ թաղին։ Հապա անոնց աստուածաբանական և առեւտրական վարժարաննե՛րն որոց նմանները չունինք մեք ո՛չ ի Կ. Պոլիս ո՛չ ալ՝ տակաւին՝ Հրմաշ։ Բայց եթէ մխիթարուիք խորհելով որ մեք ալ Կ. Պոլսէ գուրս Գէորգեան ձեմարան մ'ունինք, ապահով եղիք որ Պոլսէ գուրս Ցոյնք այս ամեն վարժարանաց լաւագոյնները եւս ունին։ Աւելի քան երբեք ճշդուած է Ցունաց վրայ թէ նիւթական զարգացում և իւացական յառաջդիմութիւնքնին կ'ընան լինել։ Կէս գարէ ի վեր անոնք զուգահեռաբար կ'ընթանան այս երկ իւացական և երկ տնտեսական զարգացման ճամբուն մէջ։ Երկուքին մէջ ալ անժխտելի կերպիւ գերազանցած են մեզ։

* * *

Բայց հիմա Թագուհնք մայրաքաղաքիս հաստատութիւններն ու մեծ ձեռնարկութիւնները։ Դիտե՞նք թէ Ցոյնք ինչե՛ր կ'ընեն գաւառաց մէջ՝ իւացական զինակութեան համար։ Լսած էք հարկաւ Գարամանցի կամ Անատոլուցի Ցոյներուն վրայօք, որք անուանմբ միայն Ցոյն են, որք յունարէն բառ մը չեն հասկնար, այլ էջմեծ պէտէ չխնուած կապոյտ··· արդուզարդով կուգան Պոլիս, նպարավաճառի մը քով կ'աշկերտին՝ իրենց լեզուով՝ պոշոյ Խելացողնա եւ իրենք ալ՝ ըլլան ըլլան՝ նպարավաճառ մը կ'ըլլան օրին մէկը Աչքերէն անչուշտ տեսած էք. որովհետեւ բազում ներկայացուցիչներ ունի Պոլսոյ փողոցներուն մէջ, մանաւանդ Պոլսոյ Պալըգ բազարի կողմերն։ Այս չհանուած Գարամանցի կամ Անատոլցի Ցոյները գիտե՞ք ինչեր ըրած են իրենց բնավայրերուն մէջ։ Ամէնքի բաներ ըրած են զորս մեր Պոլսեցի հայ չոլերը գեռ ոչ ուրեք կրցած են ընել, իրենց անհամեմատ փափկութեամբ, կենցաղագիտութեամբ ու լուսաւորութեամբ հանդերձ։

Նպարավաճառներու այս բեղմնաւոր սերունդն ի մէջ այլոց կը բխի կեսարիոյ չրջակայ գիւղերէն։ Այն կողմերն Հայոց չուխ ալ Ցոյնք կան։ Կեսարիոյ քաղաքին մէջ Հայք Ցոյներէն աւելի են։ Բայց գիւղորէից մէջ Թերեւս Ցոյնք քիչ մը աւելի ըլլան Հայերէն։ Հին ժամանակն այն կողմեր յունականութիւնն այնքան յարգի է եղեր որ կեսարիոյ մետրապոլտական, այսինքն աւելի քան արքեպիսկոպոսական, Աթոռն օրհնաւոքս եկեղեցւոյ Նախամեծար Աթոռականերէն մին է եղեր։ Բայց ապա Ցոյնք կամ յունագաւանք նուազելով, արդի հանգեսս համեմատութեանց մէջ Ցունաց համեմատութեանց մէջ Ցունաց տարը մը կը գտնենք, որ Ցոյն է լոկ կրօնքով, իսկ յոյն լեզուի ու գրագրութեանց վրայ գաղափար չունի։

Թէեւ գաղափարը չունի, բայց փափաքն ունի։ Այս պատճառաւ, թէեւ այն կողմի Հայերէն անոնք որ յառաջագոյն հայերէն չէին խօսեր նորէն չեն խօսիր, բայց Ցոյնք սկսած են հասկնալ յունարէնն, և եթէ ոչ հայերէն, ողջիկ գէթ կը խօսին այս լեզուն։ Ասոր գաղտնիքն հոն է որ այս տգէտ նպարավաճառք, իրենք չուտելով չխմելով հանդերձ, մեծաքանակ նպաստած են յունական վարժարաններու բացման կեսարիոյ Լեժմին մէջ։

* * *

Չինճիր-Տէրէ կեսարիոյ յոյն մեծարապոլտին ամէոռանիստ աւանն է, կեսարիայէն իբրեւ երկու ժամ հեռի, Թալաս հայաբնակ աւանէն մօտ։ Մետրապոլիտը կեսարիոյ մէջ իւր փոխանորդն ունի՝ կառավարութեան հետ կատարելի յարաբերութեանց համար։ Ի Չինճիր-Տէրէ Ցոյնք ունին նաեւ պատմական վանք մը որ մեծ ուխտատեղի մ'է այն կողմերու Ցունաց, տեսակ մը մեր կեսարիոյ Ս. Կարապետին։ Նման վանք մը։ Չ՛ մի որ կեսարիոյ հայ Աւետարանորդներն եւս ի վաղուց անտի Ս. Կարապետի վանքը կը նուիրեն, և միայն պարբերաբար կ'այցելեն քաղաքն։ Հին ժամանակները կ'երեւի թէ ամեն Աւետարանորդ այսպէս են եղեր։ Ինչ և է, Ցոյնք, կեսարիոյ չրջակայից Ցոյնք, խորին տգիտութեան մը գարաւոր քունէն արթնցնելով, ժամանակէ մ'ի վեր հոգածու եղած են կեսարիոյ Թեմին իւր նախկին փայլուն անուան արժանի դիրքի մը վերածելու իմացականօրէն և բարոյապէս։ Այլ և այլ գիւղերու և աւանները մէջ բացուած նախակրթարաններէն վեր, ի Չինճիր-Տէրէ հիմնած են կանոնաւոր գիշերօթիկ կրթարան մը, որուն համար տարեկան իբր 1,500 ոսկի ծախք կ'ընեն այնպիսի տեղ մը ուր ապրուստն ածան է յոյժ, և այն 1,500 ոսկւոյ փոխարէն իբր 1,800 ոսկի կը հաւաքեն ամեն տարի։ Միայն 800 ոսկւոյ տարեկան եկամուտ կ'առնուն Բերայի և Գալաթիոյ մէջ նոյն կրթարանի աշուսմբ իրենց չինած կամ գնած քարուկրը կաղաքներէն, և մնացեալն իրենց մէջ կը հաւաքեն Պոլսեցիակ կեսարացի Ցոյներ և իրենց Երոպաբնակ համակրողներ։ Ասոնց մէջ կայ հատ մը ի Մարսիլիա բնակող, որ գլխաւոր սատարն եղած է գործին և ամեն տարի 500 նափոլէոն կը ղրկէ միայնակ։ Կեսարիոյ մետրապոլիտը քայ կը ճանչէր այս յոյն սեզանաւորն ու վաճառականն, և անոր ձեռամբ չատ բաներ կատարել տուած է կրթարանին զարգացման համար, որոյ ուսուցիչք ըստ մեծի մասին յատկապէս Աթենքի Համալսարանին մէջ պատրաստուած կեսարացի յոյն երիտասարդներ են, եւ տարին 1,500 ոսկի ծախք կ'ընեն ու փոխարէն 1,800 ոսկի կը ժողվեն անձայն անչշուկ, ու մեծ գործ մը կատարելու յաւակնութիւն ալ չունին, մինչ մեր մէջ ամեն բան չափազանցութիւն է։ Ամէնէն տարիներու ամուլ խորհուրդներէ և չանքերէ հետեւ հազիւ ուրեմն Պոլսոյ մծակ վանք մը չէնցնելու կը ձեռնարկենք եկեղեցական պատրաստելու համար, և այնչափ բաներ կը գրուին ու կը խօսուին, կը ծանուցուին ու կը հերքուին, կը քննադատուին ու կը պաշտպանուին Արմաչուվանքին վրայ, որ կարծես թէ Չինճիր-Տէրէի հեռաւոր յոյն կրթարանն, իբր 150 գիշերօթիկներով, Արմաչու վանքին քանի մը պատիկ ընդարձակութիւնը չունենար թէ մանչ ու ղիւց ես թէ ձեռք բերուած արդեանց տեսակէտով։ Սա ալ չմոռնանք յարելու թէ Չինճիր-Տէրէի յունական կրթարանին աշակերտաց կեսը Թոշակաւոր է, տարեկան 15 ոսկի վճարելու պայմանաւ, և ձրիներուն մէջ կայ մաս մը որ կը պատրաստուի կամ վարժապետութեան և կամ եկեղեցականութեան։ Մնացեալը առեւտրական ասպարէզի կը պատրաստուին առաւելապէս։

* * *

Հիմա տեսա՞ք կեսարացւոց գործնականութիւնը։ կեսարիոյ Ցոյներն անգամ գործնական մարդիկ են։ Եւ ի՞նչ լաւագոյն ապացոյց քան այս կեսարացի Ցունաց ընվայքն՝ հաստատելու համար թէ գործնական ոգին հանրութեան սերն ու օգուտն անտես ընող ոգի մը չէ անպատճառ։ Ունինք գործնականութիւն ըսելով ազգային գործերու անտարբերութիւն կը հասկնան։ Սխալ։ Հասարակութեան կրթական, եկեղեցական և տնտեսական զարգացման անտարբեր ըլլալն անտարբերութիւն է, անհոգութիւն է, անզգայութիւն է, ինչ որ կ'ուզեք է, բայց գործնականութիւն չէ բնաւ։ Մարդիկը նպարավաճառ են։ Շատ չատ լումայափոխ կամ սեղանաւոր են այս Ցոյները։ Բայց իրենց գաւառն և հոն ծնած իրենց եղբայրներն ու քոյրերը կը սիրեն։ Իրենց գաւառին եկեղեցական անցեալը մանաւանդ պարծանօք կը յիշեն։ Եւ տաճկի ոսկին քրտինքի վերածած, կամ օրական հետ քիլօ կրճած ժամանակ խնչքերնին միտքերնին ոչ այնքան տպոտիտին վրայ կառուցելիք հերուան հաւկիթներուն չուրջը կը գառնայ, որքան Չինճիր-Տէրէի և անոր գիշերօթիկ կրթարանին չուրջ, անոր վանքին և կեսարիոյ Մետրապոլտութեան չուրջ, այն Մետրապոլտին զոր յայսօր «Հանուրց Հայոց Մետրապոլիտ» կը յորջորջեն եկեղեցւոյ մէջ, ժամանակաւ նորադարձ հայ քրիստոնեայներու մէկ մասին վրայ իբր թէ հոգեւոր իրաւասութիւն ի գործ գրած լինելուն համար։ Կրնա՞ք ուրեմն արհամարհել նպարավաճառութիւնն իբրեւ արհեստ և չդնե՞ն պէտէ կապոյտ կտաւն իբրեւ··· արդուզարդի առարկայ, երբ անոնք կը պատպարեն այնքան հոգածու, այնքան տաքուկ սիրտ մը, յոյն նոր սերունդեան մէկ մասին, բնագաւառին մէջ բնակեալ մասին բարոյական, իմացական և տնտեսական զարգացման այնչափ նախանձախնդիր ոգի մը։ Ինչ Պոլսեցի Հայեր կան, ի՛նչ զարգացեալ Հայեր կան որք չհանկան գասեր կրնան առնուլ այս տգէտ «Խարտանցիներէն»։

ՆԱԽՆԵԱՑ ԱՍՏՈՒԱԾԱՇՈՒՆՉԸ

Սոյն վերնագրով լրագրոյդ մէջ հրատարակեալ յօդուածն ալսօրմանօք ընթերցայ, և համամիտ գտնուեցայ բովանդակութեան։

Կը գրէք թէ «Աւելի ազէկ չէր ըլլար եթէ գրաբար Աստուածաշունչն էջմիածնի կամ Երուսաղէմի վանուց տպարանէն լոյս տեսնէր։ Անշուշտ աւելի վայելուչ կ'ըլլար։ Իրողութիւն է սակայն որ երբէք դարձ ի վեր որ տպագրական արուեստը ծանօթ է Հայերուն՝ ո՛չ մէկ Լուսաւորչական տպարանէ գրաբար Աստուածաշունչ լոյս տեսած է յարդ։»

Արդ, հողերոյս Տ. Յակոբ կաթողիկոս Ջուղայեցին երբ 1662 թուին Երոպա կ'ուղարկէր զրաշխատ Ոսկան վրդպ. երեւանցին (*) տպագրական արհեստին հետամուտ լինելու, առաջին պատուէր տուած էր Աստուածաշունչ Ս. Գիրքն տպագրել նախապէս և Ոսկան վարդապետ կատարել Ս. Հայրապետին հրամանն, և ի լոյս ընծայեց զայն յամին 1666 յԱմստերտամ ի տպարանի Սրբոյ Էջմիածնի և սրբոյն Սարգսի, զոր աւարտեց երկու տարուայ մէջ 1668ին։

Ուրեմն Աստուածաշունչի առաջին տպագրութիւնն եղած է լուսաւորչական (Հեր բառով) տպարանի մէջ, Ս. Լուսաւորչի Առաքելական յաջորդ ամենայն Հայոց Հայրապետ կաթողիկոսի հրամանաւ։

Երկրորդ տպագրութիւնն եղած է՝ «ի քաղաքն Ստամբոլ ի Թաղն Պէկ օղլի կոչեցեալ» 1705 թուին, նոյն Ոսկան վարդապետի օրինակին յար և նման, բայց մանր տառերով, «ի տպարանի տգդականի նոյնոյ Ոսկանի վարդապետի՝ Լատինացւոյ Պետրոսի, ի չնորհազարդ Հայրապետութեան և կաթողիկոսութեան սուրբ Աթոռոյն Էջմիածնայ Տեառն Ափքսանդրի ձուլայիցւոյ»։

Ուրեմն Աստուածաշնչի երկրորդ տպագրութիւնն եւս եղած է լուսաւորչական տպարանի մէջ, որոյ սիրոյ Պետրոսի Լատինացի անուն տրուելուն վերայ պէտք չէ շփոթիլ, քանզի երկար ժամանակ Եւրոպայի մէջ մնացած լինելուն համար, այդպէս կ'անուանուէր։

Սոյն Ոսկանայ վարդապետի օրինակին համեմատ եղած է երրորդ Տպագրութիւն Աստուածաշնչի, ի ձեռն Մխիթարայ Աբբայի, պատկերազարդ, յամին 1733 ի վենետիկ, որուն պատճառ չունիմք կարծեմ խարխլութիւն գնելու, լինելով ծախիւք Հայոց։

Ոսկանեան տպագրութեան վերայ եղած է 1817 թուին ի Սանկտ Պետերբուրգ տպեալ Աստուածաշունչն «Ջանիւք և արդեամբ Ռուսաց Բիբլիական (Աստուածաշնչոյ) Ժողովոյն»։

Դարձեալ Ոսկանեան օրինակին համեմատ տպագրուած է Աստուածաշունչն ի Սիրամփուր, (Հնդկաստան), ջանիւք և արդեամբք Ժողովոյն Աստուածաշնչի, որ ի կալկաթայ ի Հայրապետութեան Տեառն Եփրեմայ··· կաթողիկոսի ամենայն Հայոց, յամին 1817։»

Եւ այսպէս, Ոսկան վարդապետի տպագրութիւնն չորս անգամ եւս յիւրմէ յետոյ լոյս տեսած կը լինի զանազան տեղեր, երկուսն Աստուածաշնչի ընկերութեանց ծախիւք, իսկ երեքը բուն Հայոց ազգի ծախիւք։

Ի վենետիկ, ղինի Մխիթար Աբբայի 1805 թուին Զօհրապեան Հ. Յովհ. վարդապետի արդիւնաւոր աշխատութեամբ ի լոյս ընծայեցաւ Աստուածաշունչ Ս. Գիրքն, համեմատութեամբ ընտրելագոյն գրչագիրը օրինակաց, որ Ոսկան վարդապետի ըրած անզգոյշ փոփոխութենէ ազատ, մեր նախնեաց գրչին և լեզուին հաւատարմութեամբ և հետեւութեամբ եղած է։

1860 թուին, գարձեալ ի վենետիկ տպագրեցաւ Աստուածաշունչ մատեանն, իբր թէ բաղդատութեամբ յոյն բնագրաց, բայց Զօհրապեանի հրատարակութենէն գրեթէ տարբերութիւն չունի, և երբեք չէ բաղդատուած յոյն բնագրի հետ, ինչպէս կը հաւաստեն մեզ իրագէտ բանասէրք։

Իսկ թէ՝ «աւելի ազէկ չէր ըլլար եթէ Աստուածաշունչն էջմիածնի կամ Երուսաղէմի վանուց տպարանէն լոյս տեսնէր»։ այո՛, շատ իրաւացի է այդ, և մեր իսկ փափաքն է տեսնել միկամ միւս տեղը տպագրուած այնպիսի կերպով՝ որպէս ժամանակիս պահանջն է, բազդատելով երկուց վանուց մէջ եղած ձեռագրերն, որպէս և այլ տեղեաց, ընդ Ցոյն բնագրին, և այնպէս ի լոյս ընծայելով ծանօթագրութեամբ։

Սիրելի է մեզ յուսալ թէ երկուց Քրիստոսասիրեաց վանուց արժանաւոր Աթոռակալք կը մտածեն և կը խորհին այդ Աստուածահաճոյ գործառնութեան վերայ, որ իւրեանց մեծագոյն փառքը պիտի լինի։

Ի վերջոյ, չնորհակալութիւն Ամերիկայի Աստուածաշնչի Ընկերութեան, որ վերջապէս բարեհաճեցաւ մեր ոսկեզնիկ լեզուաւ Ս. Գրոց աքանչելի թարգմանութիւնը նորոգութեամբ ի լոյս ընծայել, յաւելցուելով եբրայական բնագրի տարբերութիւնքն, որ օգտակար կարէ լինել ընթերցասիրաց։

Բիւր գովութեանց արժանի է այդ Ընկերութիւնն որ Աստուծոյ խօսքն ամեն ազգաց և լեզուաց մէջ տարածելու գեղեցիկ սկզբունքն և նպատակն ունի, առանց խնայելոյ ծախուց, որ ողորմութեանց մեծագոյնն է։

Յոէ. Քհդ. Մկրեան

* * *

Սիրով կ'ընդունինք Աբժ. Տ. Մկրեան աւագ քահանային դիտողութիւնը, բայց մեք չենք ակնարկած Եւրոպիոյ մէջ եղած Աստուածաշնչոյ հայերէն տպագրութեանց որք հարուածանօք են, այլ էջմիածնի, Երուսաղէմի, Արմաչու կամ ուրիշ լուսաւորչական վանքի մը տպարանէն ցարդ Աստուածաշունչ բնաւ չհրատարակուած լինելն յիշած ենք, որ նմանապէս յայտնի է, մինչ այնքան հարիւրաւոր գիրքեր, մեծ թէ փոքր, չարունակ հրատարակուած են ու կը հրատարակուին նոյն վանքերէն։ Այս վանական տպարանը գժբախտաբար երբեք չեն ունեցած Աստուածաշունչ մը տպելու չափ արուեստական կատարելութիւն և նիւթական գրամպղուխ, թե՛ղ բանաիրական հմտութիւնն որ կարենար թերեւս հայթայթուիլ գրամական զոհողութեամբք, և այս պարագայք են որ ի վերջոյ գրգիռ եղած են Աստուածաշնչոյ Ընկերութեան՝ Ս. Գրոց ածան տպագրութիւն մ'ընելու՝ հայոց ընդունելի կերպիւ։

Եւ եմնադրելով իսկ որ այսուհետեւ էջմիածին, Երուսաղէմ կամ Արմաչ կարենան գրաբար Աստուածաշունչ տպել, խնդիր է թէ կարո՞ղ են նաեւ 20—25 գրուչի անհատական գնով ծախել մաքուր տպագրութեամբ և լաւ կազմով տուաք գիրք մը, որ միակ միջոցը պիտի լինէր Ս. Գրոց գրաբար տպագրութիւնը ժողովրդականացնելու մեր մէջ։ Կը տարակուսինք թէ ամեն բարեյաջողութեամբ, նիւթական և իմացական ամեն կարողութեամբ հանդերձ, յիշեալ վանքեր այս լոկ գրամական ծառայութիւնը կարենան մատուցանել Ազգին։

(*) Իբր երկուք ու կէս դար առաջուան Թուաբանութենէն մեր քաղած երկու յօդուածներուն մէջ անունն յիշուած Ոսկան վարդապետն է այս։ Ծ. Խ. «Արեւելքի»

Ի. ՈՒՇՈՒՆՈՒ ԵՒ Ի. ԼՈՒՏՋԵՆ

ՓԱՐԻԶԻ ԴԻՒՑԱԶՆՈՒՀԻՔ

ՄԱՍՆ ԱՌԱՋԻՆ

ԴԵՂԱՆԻՆ ԻՆՔՒՆՈՒԱ

—Ի՞նչ ըսել կուզես, գոչեց պառոնը իր մեղսակիցին բաղուկը բռնելով։ Կը կարծես թէ այդ մարդը···

—Բան մը չեմ կարծեր։ Սա միայն գիտեմ որ Պ. ոը Պռոնեին ժամանակ մը ի վեր արուեստագէտուհիին տունը կ'երթայ։ Գիտեմ նաև որ այս պահուս հոն է և չատ ուշ գուրս կ'ելնէ, վասնզի ըսաւ թէ կես գիշերէն առաջ չը սպասեն իրեն։

—Ա՛հ, միտքս կը բանաս, գոչեց իտալացին։ Այս է ուրեմն այդ մարդուն դէմ ունեցած առեւրութեանս պատճառը։ Այսպէս, երկուքին ալ խաղալիկն եմ եղեր ··· Ա՛հ, վա՛յ անոնց··· Իրաւունք ունիս Քարլօս, սպասենք է դայն···

—Վերջապէս ինքզինքնուդ եկաք։

—Կ'ըսես թէ այս պահուս անոր տու՞նն է։

—Այո։

—Նախ ապահով ըլլալու եմ թէ չե՞ս խաբեր դիս ··· տեղութիւնը կոյր է։

—Սիրոյ պէս։

—Լաւ։ Արիւնս կ'եռայ··· գլուխս կը բռնի մէջ է··· եթէ կատաղութեանս միայն ականջ դնէի, Զիթելլաի տունը պիտի երթայի և անոր աչաց առաջ պիտի դաշունէի գերակոմը։

—Դէշ միջոց։ կ'ենթադրէք թէ գերակոմը ինքզինքն ապանո՞ղ կուտայ սուրբ Անմեղի մը պէս··· ընդունելով իսկ թէ յաղթող դուրս ելնէք պայքարէն, ուրիշ բան ըրած չպիտի ըլլաք բայց եթէ յիմարութիւն մը որ հեռուները պիտի տանի ձեզ···

—Իրաւ է։ Այս իրիկուն գործ ունի՞ս։

—Ազատ եմ։

—Ուրեմն խօսակիցնիք···

—Հաւանական է որ գերակոմն հետիոտն վերադառնայ։

—Ինչո՞ւ։

—Կառապանը սաստիկ գինով է··· իմ չնորհիւս։ Իր սենեակին մէջ պառկեցուցի և դուռը գոցեցի։

—Կը հասկնամ։ Ժամը տասնեւմէկին Մոն-Թապոր փողոցը պիտի ըլլանք։ Եթէ տունէն գուրս ելնէ, մեռած է։ Մարդ մը այն ժամուն առանձնակաց կնոջ մը տունէն գուրս չելներ, եթէ սիրահարը չըլլայ։

—Բնականաբար։

—Օ՛հ, իր սիրահա՞րը։ Եւ ես իրենց խաղալիկն եղած պիտի ըլլամ։ Արի՛ւն եւ մա՛հ, ոռնաց իտալացին։

Ցանկարծ ձեռքը ճակտին զարկաւ։ Միտքն ինկած էր այն բացագանչութիւնն զոր լսել կարծած էր Զիթելլային առանձնասենեկէն։

—Հո՞ն էր անիկա, աներեւոյթ վկայ իմ չիոթութեանս։ Հո՞ն էր անիկա երբ Զիթելլան վռնտեց դիս սպասաւորի մը պէս։ Ոչ, անկարելի է։ Եւ սակայն···

—Ա՛հ իրաւ, յարեց քարթաճայն՝ իր խուզարկու նայուածքը սեւեռելով Քարլօսի վրայ, չատ սերտիւ կապուած չես երեսը քու տիրոջդ։ Ձեր երկուքին միջև ի՛նչ անւցած է։

—Մեր երկու ընտանիքները չեն սիրեր դիրար, ըսաւ Քարլօս խուլ ձայնով։

—Ձեր երկու ընտանիքնե՛ր··· կրո՛ղ, պատմէ նայիմ։

—Ոչ, անոնք իմ և ոչ թէ ձեր գործերն են։ Միայն գիտցէք որ կրնաք վստահիլ իմ վրաս՝ անոր դէմ ձեր ամեն փորձերուն մէջ։ Մեր գործերուն համար անոր քով դրիք գիս, և այնպես պատահեցաւ որ գիպուածը ծառայեց իմ առելութեանս։

—Ինչպէս որ կուզես։

Ժամը հինգ տասնեւմէկին, Պարթոլմէօ և Քարլօս, իրենց վերարկուներուն մէջ փաթթուած, մինաւորիկ կը պտըտէին Մոն-Թապոր փողոցին մէջ, Պռոնեի դերակոմին գուրս ելնելուն սպասելով։

Բայց աւելի քան երկու ժամ առաջ Մարսել Զիթելլային տունը չէր գտնուեր։

Ի

ՇՕԲԻՆ-ՏՕՕ

Էնրեահա իր գլուխին մէջ վրիժառութեան հազարաւոր խորհուրդներ կը պըտրտցնէր։ բայց ոչ մէկը բաւական կ'երեւէին իր առելութեան։

Կրնա՞ր վրէժ լուծել դերակոմէն։ Աւա՛ղ, ոչ։ Իր սիրտն զայն կը չատագովէր ընդդէմ իրեն։

Միայն Զիթելլան կրնար հարուածել, անպծօրէն, անխնայ հարուածել զայն··· բայց ի՞նչպէս···

Իր առելութիւնն աւելի սոսկալի ընող բանն այն էր որ ցոփուհին գիտէր իր ոտխուհիին անհուն գերապանդութիւնն իր վրայ։ Չէր ներեր Զիթելլային որ առաքինի և մաքուր մնացած ըլլայ։

Հասկցած էր նաեւ թէ մանկամարդ աղջիկն աւելի իր անազարտ համբաւին վրայ հպարտ էր քան իր գեղեցկութեան։

Միւս կողմէ, գիտեր թէ Մարսել հակառակ էր ամեն գայթակղութեան և իր սիրած անձերն անպատուելու միտղ ամեն բան անզգալաբար կը հեռացուներէր զայն անոնցմէ։

Մինակ Ռօսթան կրնային համար Մարսել այս խստութիւնը չունէր։ Արդարեւ, ըստ արժանւոյն կը գնահատէր կաթոնին ազատասնուած սիրտը։ բայց կոմսուհիին նկատմամբ խորին յարգանք կը տածէր, և որդւոյն կը ներէր ի չնորհս մօր։ Կը յուսար որ օր մը կաթոն, յոփութենէ խոնջ, պիտի մոռնէր այն պատուաւոր ու օգտակար կեանքին մէջ ուր կը կոչէին գինք իր հարստութիւնն և իր անունը։

Մարսելի բնաւորութեան այս ճանաչումը ցոյց կուտար էնրեահային Զիթելլային դէն հեռացնելու միջոցը։ Որոշեց մանկամարդ աղջկան համբաւն ազատել։

—Ի՞նչ կ'ընէիր եթէ իմ տեղս ըլլայիր, հարցուց սենեկապանուհիին։

—Ե՛ս, տիկին··· Որովհետեւ մարդու մը սէրը մեծ արժէք մը չունի, հանդարտօրէն կրցածիս չափ աղէկ կը ճաչէի։ Ցետոյ Բարէ-Ռուաեալ կ'երթայի խոշոր անմտութիւն մը մտիկ ընելու։ Տուն կը դառնայի, կը հագուէի և կ'երթայի գիշերուան միացած մեռն անցնելու զուարթ ընկերութեան մը մէջ ուր սիրուն քալվածք մը մոդուներ ինձ իմ գերակոմս։ Աւաւիկ։

—Արդարեւ, ընեչիք լաւագոյն բանն էր այդ։ Բայց, այսօր, ես այդպէս չպիտի գործեմ։ Վրէժ առնել կուզեմ։

—Անկի՞ց։

—Ոչ, աղջիկէն։

—Ինչո՞ւ համար դերակոմէն չէք առներ։

—Ինչո՞ւ։ Վասնզի կը սիրեմ։

—Ուրեմն չպիտի յաջողիք։

—Թերե՛ւս··· Ա՛հ, եթէ երբէք այս առնիծաղ սէրն հեռանար սիրտէս···

—Ա՜խ՛ն։

—Այս գիշեր գուրս կ'ելնենք, յարեց էնրեահա։

—Ո՞ւր կերթանք։

—Պարահանդէս։

—Պարահանդէ՞ս։ Եւ հետերնի՞դ կը տանիք զիս, գոչեց սպասուհին զուարթօրէն։ Մազլի՞ն է։

—Ոչ, ի Շօբին-տ'Օռ։

—Շօբին-տ'Օռի պարահանդէ՞ն ի՛։

—Պարահանդէս մը··· ուր չատ կը յաճախեն գողեր եւ իրենց ընկերները, քրջահատներ ու իրենց ամուսինները եւ ուրիշ արհեստաւորներ։

Փիւլի նշանակիչ ծամածռութիւն մը ըրաւ։

—Երեռգ կը թթուեցնես··· Շատ զբաղարահաճ ես։

—Ա՛խչուչտ, երբ մարդ կը ծառայէ փառաւոր կնոջ մը··· հաճոյից աչխարհին դիտցուէայն։

Էնրեահա ուսերը թօթուեց։

—Ռու դիցուհիդ, ըսաւ, գողի մը աղջիկն է։

—Տիկինը քիթիս խնդալ կուզէ, յարեց Փիւլի ծիծաղելով։

—Ամենուին։ կերեւայ թէ մայրս, ողջութիւնը կանաչավառ ըլլալով չուկայական մէջ, անպիտան սրիկայի մը հետ սիրահարուած էր։ Թաղին բոլոր օրիորդներուն սիրականն ըլլալէ ետք, այս անձ, որ իմ հայրս է, կ'ըսեն, ապրելու համար տանձներ է այն բաւական կասկածելի արհեստն որուն մեծ վարպետութիւնն է Թող չտայ որ բան մը մէջ տեղը ձգուի։

—Իրաւ որ տիկինը կը չփոթէ գիս։ Դուքսէ և մարքիզուհիէ մը ծնած կը կարծուիք։

—Վասնզի փոքր ոտքեր և չատ գեղեցիկ ձեռքեր ունիմ։ Բան մը զոր Պ. ոը Ռոսթան աղնուականութեան նշան կ'անուանէ։ ··· Ցիմա՛րը, իբր թէ աղնուականներ ըլլային··· կը հակնայ թէ մեր արդուզարդը չատ երկար չպիտի ըլլայ։ Ան սա բանալին և բաց սա խուցն, ուր երբէք չես մտած։ Պարագային յարմար զգեստներ պիտի գըտնես հոն։

Փիւլի բացաւ խուցն եւ, իր սիրուհիին հրամանով գրգիռներու դէզ մը բերաւ սենեկին մէջտեղը։

(Շարունակելի)

ԱՐԱՐԱՏ
ԼՈՒՍԱՎՈՐ
ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԿԱԹՈՂԻԿՈՍԱԿԱՆ ԵԿԵՂԵՑՈՒ ՄԱՅՐԱՎԱՆՔԻ ՕՐԳԱՆ
ՀՐԱՏԱՐԱԿՎՈՒՄ Է ՍՈՒՐԲ ԱԹԱՌՈՒ ՄԱՅՐԱՎԱՆՔԻ ՎԱՐՉԱՊԵՏԱՐԱՆԻՑ

Վերջին լուրեր

ՊԱՏԱՐԱԳԱՅԻՆ ՀԱՅՐԸ ՄԱՀՎԱՆ ՀԱՄԱՐ

Ուրբաթ, 28 Դեկտեմբերի

ԸՆԴՀԱՆՈՒՐ ՏՊԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

3 ամիս Լուսավարի հասց ..... 410 ՛/₀
3 » փետրվարի » 22 75

Ազատություն

ՕՐԱԹԵՐԹ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ, ՏՆՏԵՍԱԿԱՆ ԵՒ ԳՐԱԿԱՆՈՒԹԵԱՆ

Ի ՀԱՅՐԱՊԵՏԱԿԱՆ ՏՈՆԻ

Ուրբաթ, 28 Դեկտեմբերի 1899 թ.

Ա Ջ Կ

ՕՍՄ. ՀԱՆ. ՊԱՀՊԱՆՈՒԹԻՒՆ

Ընդհանուր ժողովը կայացաւ Դեկտեմբերի 23-ին, կիրակի օրը, ժամը 2-ին։ Ներկայ էին 93 անդամներ։

Նախագահեց ընկ. Ս. Ալամդարեանը։

Ընդհանուր ժողովը լսեց Վարչութեան տարեկան հաշուետուութիւնը։ Ընդունեց Վարչութեան առաջարկը՝ ընդհանուր ժողովի որոշումները տպագրել առանձին թռուցիկներով։

Ընդունեց Վարչութեան առաջարկը՝ Ընկերութեան անդամներին տալ ամսական 1 ռուբլի զեղչ Ազատութեան համար

ԳՐԱԿԱՆ ԱՂԱՒՆԻՔ
Լրագիր, ու. պարբ., 3 գիրք. 1883
Խմբագիր Գեղամ ե Գօտեր,
Պատասխանատու Ա. Ղ. Ղ. Ղ

MERVEILLEUSE DÉCOUVERTE!

Pilules d'ASTHME, Pulvérisations SUFFOCATIONS

ASTHMATIQUES!

LIQUEUR DE L'ÉTOILE

Le SEUL CURATIF de l'ASTHME,

Le SEUL REMEDE INOFFENSIF qui GUERIT, c'est la

Merveilleuse Découverte des Célèbres Docteurs Parisiens

MARIO LEBRAUX, Phm.-Chm., 156, r. Ste-Catherine, MONTRÉAL

Dépôt chez tous les Pharmaciens et chez les principaux Marchands de Médecines.

Demandez la Liqueur de l'Etoile, la seule qui donne un soulagement immédiat et une guérison permanente. Refusez toutes les contrefaçons et imitations. Exigez le nom complet et l'adresse exacte.

Méfiez-vous des contrefaçons et des imitations sans valeur. Exigez le nom complet et l'adresse exacte.

Dépôt général pour le Canada: LEBRAUX & Cie, Montréal.

Prix: $1.00 le flacon. Pilules, 25 sous la boîte.

Envoyé franco par la poste sur réception du prix.

Dans toutes les bonnes pharmacies.

DÉTAIL: Dans toutes les bonnes pharmacies.

ԼՈՒԾԻՖԵՐ

ՀԱՐԿԱՎՈՐ ԱՊԱՀՈՎԱԳՐԱԿԱՆ ԸՆԿԵՐՈՒԹԻՒՆ

Կեանքի ապահովագրութիւն

Հիմնադրուած 1852 թ.

Վճարուած գումարներ մօտաւորապէս . . . 3,000,000

1891 թուի 31ին ապահովագրուածներ . . . 1,635,903

31 դեկ. 31ին ապահովագրուած գումար . . . 1,771,006

Ապահովագրութեան ընդհանուր գումար . . . 1,831,329

Ընդհանուր գործակատար

Ա. ՓԻՒՆԻՔ ԱՐ ԵԱԿ.

Տպագրութիւն ի գիւղական ձեւով.

Բաժանորդագրութիւն կը ստանայ Տիար Ա. Ղազարեան, Ազգ. Ներկայացուցիչ, Պոլիս.

Գին տարեկան 5 ոսկի.

Ամսագրի մը համար 50 փարա.

Ամսագրի մը համար 1 ղրուշ.

Ամսագրի մը համար 1 ղրուշ.

Ամսագրի մը համար 1 ղրուշ